

[Lone Dybkjær]

Venstre i denne sammenhæng. Vi må stoppe med den meget generelle satsning på alle forældre og se meget mere på de forældregrupper, der har et reelt behov. Det kan være forældre med svage børn, det kan være direkte handicappede grupper, det kan være en lang række andre ting. Jeg synes, vi nu har nået en generel standard, som gør, at vi kan sige, at nu er det altså ikke dér, pengene skal bruges i det kommende år, nu bliver vi nødt til at tage den hårde prioritering og sige: Hvad er det for familier med børn og andre grupper, der er de reelt udsatte? Vi slipper ikke uden om det mere. Vi har hidtil kunnet give til alle; den tid er forbi, nu skal der satses mere snævert, og det er herom, den politiske diskussion efter vores opfattelse skal stå i de kommende år.

Glønborg (KRF):

Jeg kan passende begynde med at sige socialministeren tak for de pæne ord om hensigten med vort forslag, men så har jeg egentlig heller ikke så meget mere at takke socialministeren for. Jeg er nødt til at udtrykke en dyb skuffelse over, at det er socialministeren fra Venstre, som har så lidt forståelse for børnefamiliernes problemer – socialministeren, som, går jeg ud fra, fortrinsvis skulle udtale sig om beslutningsforslaget om tid til børn, siden arbejdsministeren var oppe at tale om forslaget om lov om orlov, og så bruger socialministeren argumentet med, at dette kan man overlade til arbejdsmarkedets parter. Den argumentation passer til lovforslaget om orlovsret, og det var med fuld rimelighed, at regeringen anvendte den sidste gang, vi havde dette fremme, for da var det en ret, vi snakkede om, og det kunne man overlade til arbejdsmarkedets parter.

Men jeg må til både socialministeren og arbejdsministeren og de ordførere, som har henvist til, at det kunne man klare ved overenskomsterne, sige, at vi har jo, siden dette blev fremsat sidst, haft en runde med overenskomstforhandlinger, og hvad kom der ud af det? Nul, ingenting, hvilket arbejdsministeren også erkendte. Så må det vel være tid til at sætte nogen stolen lidt for døren eller i det mindste sige det, som fru Lone Dybkjær følte sig fristet til, nemlig: Hvis ikke der sker noget, så gør vi noget herindefra.

Jeg er i øvrigt ikke så varm på at lede fru Lone Dybkjær ud i fristelse, men lige netop i

denne sag kunne jeg godt tænke mig, at hun på et eller andet tidspunkt var med til at falde for fristelsen til at sætte stolen for døren over for nogle mennesker, som ikke vil småbørnsfamiliernes vel. Jeg vil sige i samme omgang, også til fru Jytte Andersen, som talte om det, der var ved at røre sig i de faglige organisationer, at det virkelig har glædet mig, at vi fra nogle af de faglige organisationer har fået nogle pæne signaler om, at man er villig til at begynde at tænke utraditionelt i faglig sammenhæng. Deltidsarbejde, som jo er et nøglebegreb i det her, plejer at være et fyord i fagforeningerne. Det har jeg indtryk af at det ikke er mere, og jeg har navnlig lagt mærke til, at de kvindedominerede faglige organisationer har vist en forståelse, som vi ikke har set før.

Tilbage til socialministerens, synes jeg, manglende argumentation imod vores forslag. Hvordan i alverden vil man have, at arbejdsmarkedets parter skal kunne klare problemet for den gruppe forældre, som det her også drejer sig om, og som jeg troede havde Venstres sympati, nemlig den gruppe af forældre, som slet ikke er på arbejdsmarkedet? Der findes stadig væk, selv om de er i mindretal, forældre, som prioriterer samværet med deres børn så højt, at en af dem i nogle år simpelt hen ikke er på arbejdsmarkedet.

Jeg håbede da, at regeringsordførerne og ministrene havde læst vores bemærkninger til beslutningsforslaget, hvor vi netop skriver:

»Med de gældende ordninger foregår der allerede en overførsel af midler til børnefamilier generelt. De absolut største tilskud fra det offentlige til børnefamilier gives til de familier, som benytter daginstitutioner, også til højindkomstfamilier.

Det er forslagsstillernes opfattelse, at de forældre, som i væsentlig grad selv finansierer pasningen af deres børn ved at give helt eller delvis afkald på arbejdsindtægter, hidtil er blevet uretfærdigt behandlet og derfor må tilgodeses.«

Her tænker jeg altså specielt på dem, der helt har givet afkald på arbejdsindtægter. Og jeg må spørge regeringen meget kontant: Hvad har man tænkt sig at gøre for dem? En henvisning til, at arbejdsmarkedets parter skulle klare den sag, er for billig. Hvad har man tænkt sig at gøre ved dem, for de skal vel ikke overlades til arbejdsmarkedets parter?